

og klarere Form ligger i det, som Forslagsstilleren (Sagb) først meddelte Thinget, end i det, der er fremkommet fra de mange Forslagsstillere, idet den første Form — om jeg opfattede det ret — gik ud paa, at da Kongen har givet sit Samtykke til Offentliggjørelsen, vil Thinget ikke tale derom: det er klart, at det nu er blevet fallet en Smule mildere, ved at Kongens Samtykke er skudt ind i Efterfølgningen istedenfor udtryffeligt at staa i Forsætningen. Jeg søger derved en Leilighed til at kunne bestemme det, som er Dagsordenens egentlige Mening i dens nu foreliggende Form: at udtale, at det var ligeoverfor Kongens tilstedeværende Samtykke, at man ikke vilde udtale Noget. Dens Mening er altsaa denne, at vi her ville erkende, at et Skridt, som foretages med Kongens Samtykke, men dog af de ansvarlige Ministre, skulde være fritaget for Kritik fra vor Side. Dette forekommer mig at være saa forbausende, at jeg ikke kan spaa de ærede Forslagsstillere nogen synderlig blid Skjæbne for den Dagsorden, de have indbragt.

Dinesen: Jeg vil kun gjøre en kort Bemærkning i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjorring) sagde, at han, da han forberedte sin Adresse, havde hos venstre Side mødt større Redebonhed til Smødeførelsen end hos den anden Side, hvor han havde mødt Modstand. Den Smødeførelsen, der giver sig tilkjennde deri, at man siger, at man vil stemme for en Adresse, men i Øvrigt fastholder alle sine Fordringer, giver jeg for mit Vedkommende ikke meget for. Naar jeg stemmer mod den Dagsorden, som er stillet af det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), er det paa Grund af den samme Betragtning, som ledede mig til at stemme mod Adressen, nemlig den, at jeg ved at stemme for en Dagsorden tager Parti udelukkende paa den ene Side mod den anden Side, og det vil jeg lige saa lidt gjøre i dette Tilfælde som i det andet. De Herrer have ved deres Optraeden for Adressen og for Dagsordenen i hele Befolkningens Dine taget Parti for den ene Side mod den anden, og dertil vil jeg for mit Vedkommende ikke være med.

Schjorring: Man skulde tro, at den ærede sidste Taler var meget bange for at tage Parti; men jeg veed ikke rettere, end han har taget et saadant Parti for kort Tid siden. (Dinesen: Det gjælder kun det ærede Medlem!)

Holstein-Ledreborg: Det er selvfølgelig min Pligt at svare paa de Bemærkninger, som ere fremkomne, forinden jeg indlæser mig paa at sige nogle — som jeg haaber — sidste Ord om det Forslag, jeg har været med til at indbringe, og jeg vil først svare paa nogle Bemærkninger,

som ere fremkomne fra den ærede Kultusministers Side. Den ærede Kultusminister ankede over, at jeg havde sagt, at Ministeriet havde truffet Kongen frem og var købet i Skjul bag Kongen osv., og han mente, at jeg hellere kunde have sparet mig disse Yttringer; jeg tror ikke, at det var nødvendigt at spare dem. Jeg har gjentagne Gange efter at have hørt Ministeriets Erklæring opfyldt en simpel Høflighedspligt, der ligger i at erkende, at Ministeriet vistnok ikke har havt — om jeg maa sige det — den klare Bevidsthed om, hvad dette førte til, der her er flet, og hvorledes dette nødvendigvis maa opfattes; men jeg kan paa ingen Maade efter den Motivering, jeg har givet af min Opfattelse, og navnlig efter det, der senere er fremkommet imod det — jeg siger: jeg kan ikke efter hele den Karakter, som Ministeriets Offentliggjørelse saa vel af dets egen Indstilling som af Kongens Svar har, opgive den Paastand, at det nødvendigvis maa opfattes af Enhver, der ikke af disse Høflighedshensyn lige overfor ministerielle Erklæringer, som man netop har hørt, er forpligtet til at bedømme Sagen anderledes, som om Kongen var truffet frem og Ministeriet var købet i Skjul bag Kongen, og jeg tror ikke, at der er noget Mennefte, som med et uheldet Blik kan faae Andet ud deraf, og det har undret mig, at den høitærede Kultusminister, efter den Omsorg, han havde vist for, at der ikke skulde komme til at hvile noget Ansvar paa Kongens Person, derefter fremkom med to Argumenter, som end yderligere lagde Ansvar over paa Kongens Person. Det ene var det, at det jo var fuldstændig i sin Orden at ansøre Kongens Opfordring som en afgjørende Grund for et Ministerium til at blive. Dette er nu Noget, som jeg for det Første i Almindelighed ikke vil anerkende, fordi det virkelig er at lægge Ansvar paa Kongen; men jeg vil endnu meget mindre anerkende det under de Forhold, hvorunder vi befindes os her i Danmark i dette Dieblis, hvor det virkelig ikke kan bewirke Andet, selv om det ikke er tilstigt, end at Ministeriet kommer til at staa temmelig godt, medens Kongen kommer til at bære hele Ansvar for som den, der vedbliver at holde paa et Ministerium, hvis Forbliven ved Floret dog er den væsentlige Skyld i det Forhold, der for Tiden hersker mellem Partierne i Folkethinget og imellem Regjeringen og Representationen. Jeg tør ikke gjentage, hvad jeg engang har sagt, at det var Mangel paa Nænsomhed mod Kongen; jeg vil gjentage det paa den Maade, jeg har omskrevet det paa, nemlig, at jeg finder Ministeriet overdreven nænsomt for sig selv; men endnu mere maa jeg tilstaa, at jeg har undret mig over, at den høitærede Minister fulgte den Antydning, der blev givet fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Bille) om, at paaberaabe sig den Omsigtighed, at Kongens Samtykke var meddelt. Jeg kan ikke se Andet, end at Ministeriet ved nu at paaberaabe